

LBRIS

We know
books

ROMAN

VLAD
GRECU

POCALUL
DE RUBIN
AL ELFILOR

EDITURA
PRUT

Cuprins

Partea I

Yeti.....	5
Primordial	13
Tuskulana	19
Tradiție sexuală	28
Șamanul Alb.....	38
Halucinația pe nume Aitulina.....	44
Ursul.....	51

Partea II

Entitatea.....	59
Armonia acordului.....	74
Deplasare de prezent.....	85
Instinctul.....	92

Partea III

Trecerea de pe ciornă pe curat	99
--------------------------------------	----

Partea IV

Refugiul	197
Ilinca din déjà vu.....	207
Vrăjitorul	216
Reîncarnarea halucinației.....	226
Sânzienele.....	259
Atunci când îți bate ceasul	269
Pocalul de rubin al elfilor.....	279
Epilog	285

Partea I

„Spre deosebire de toți cunoscuții, străinii aveau pielea albă. Aveau și o grămadă de păr pe față. Unii aveau părul de culoarea soarelui. Puteau îngrozitor. (Igiena băștinășilor era mult mai bună decât cea a spaniolilor. Când spaniolii au sosit prima dată în Mexic, indigenii cu vase de ars tămâie au primit sarcină să-i însoțească oriunde mergeau. Spaniolii au văzut în asta un semn că sunt onorați ca zei.)”

Yuval Noah Harari,
Sapiens: Scurtă istorie a omenirii

Yeti

Omul și-a scos mănușile de blană, și-a suflat în mâini, tușind sec, dar suflarea lui părea la fel de rece ca și aerul de afară. De pe coama dealului unde a ajuns, vedea până la orizont numai molizi și larici cu ramurile pleoștite sub povara cremoasă a zăpezii. Cerul de peste vârfurile gârbovite ale coniferelor era brăzdat cu mov foarte rece, trecând în roz, iar soarele mortificat pe buza orizontului nălucea ca un mărgăritar enorm care reflecta razele rubinii ale altei surse de roșu-cardinal. O

priveliște telurică și un ger cosmic. „Pentru desăvârșirea tabloului glacial, lipsește planeta Saturn deasupra capului, învârtindu-și festiv inelele”, a gândit omul și a continuat să-și croiască drum printre troiene. De ce Saturn? Pentru că este frumos. Însă brazii să rămână în peisaj, și la fel de albi. E greu să-ți imaginezi cum e posibil să vezi la orizont brazi înzăpeziți pe fundalul splendidului Saturn, dar într-o moarte excentrică ar fi echitabil să ai dreptul și la visuri excentrice, încropite din amintiri pământești și compoziții extraterestre.

Pictorii spun că în natură nu există culoare albă pură, numai nuanțe. Aici era o întindere nesfârșită de nea în care, într-adevăr, nu exista culoarea albă. O cromatică diafană de acuarelă pudrată cu scânteii electrice și atât. Nici atunci când cădeai cu fața în zăpadă, cu ochii deschiși, nu-i vedeai albul.

Moartea, precis, nu e bălaie. Mai curând e o moacă lătăreață și zbârcită cu ochi îngustați, ivită din negura lăptoasă. Ce onoare e s-o vezi!

Dar e urâtă bestial și bătrână! Și unde-i Saturn cu inelele lui spectaculoase?

Stai, Doamne, că nu te înțeleg! Am făcut eu ceva atât de nedemn, încât să-mi trimiți o Moarte pocită? Chiar nu s-a găsit o blondă mai tânără să mă însoțească la altarul tău obștesc și cu planeta inelată decor deasupra capului? O ultimă dorință, ce mai!

A mai avut o viziune: Moartea, cu două crăpături înguste în locul ochilor și sprâncenele foarte sus ridicate, l-a prohodit cu fumul unei buruieni uscate, plutind deasupra lui imaterial, i-a dat să bea ceva amar și cald. A început să bolborosească ritualic într-o limbă care suna laringal ca o drâmbă, bătând cu măciuca într-o toabă în formă de poligon: Bum! Bum! Bum!

„Poate tipa zbârcită nu era tocmai Moartea?”, i-a mai trecut prin gând, și a murit.

– Bum! Bum! Bum! Hei! Yeti! Dormi sau ce naiba faci!

Omul a tresărit din somn și a holbat ochii în întuneric. Câteva secunde a clipit fără să-și dea bine seama unde se află. Loviturile s-au repetat, dar de astă dată nu în toabă, ci în ușă. A aprins lumina, a luat cu o mână scurteica miștoasă de peste pătură și, fără să întrebe cine-i, a deschis.

A venit peste el un tip într-un cojoc lung din blană de urs, cu o căciulă mare de jder-flămânzilă, a cărui coadă neagră îi atârna pe spate, și cu un boț de chiciură albă pe mustăți direct sub nările roșii. Scoțându-și mânușile groase, s-a dus la godinul cilindric să-și încălzească mâinile.

– E frig de crapă pietrele! O fi trecut de 50 de grade!

A pipăit soba, i-a deschis ușița, a suflat în cenușă, crispând o mină nemulțumită.

– S-a răcit. De ce nu aprinzi focul, nu ți-e frig?

Gazda a rămas locul lui lângă ușa închisă, urmărindu-l liniștit.

– Hai să vedem ce-i cu pana de curent din „baracă”. Măine vin moldovenii și-i mai dau foc dracului printr-un scurtcircuit.

„Baraca” reprezenta un cămin de lemn, lung și primitiv, cu mai multe odăi, acoperit neglijent pe dinafară cu scânduri vechi, devenite cu timpul cenușii, amintind o magazie sau un grajd. Era o încăpere foarte urâtă, ridicată pe piloni de beton și acoperită banal cu ardezie în două ape, în schimb dispunea de încălzire centralizată, apă și canalizare. Aici puteai să faci baie.

În fond, el nu simțea necesitatea de a face regulat baie, în satele de pe-aici puțini aborigeni se spălau iar na sistematic. Dar după ce a reparat o priză în casa unei profesoare cu nume ciudat, Tuskulana, observând cum aceea a cârnit din nas, apropiindu-se să vadă ce face el acolo atât de migălos, a hotărât să se băiască măcar o dată la două săptămâni. Mai des, la temperaturile lor de iarnă, putea să răcească.

Nu era o femeie pe placul lui, deși, poate că printre localnici, se considera frumoasă, dar ochii ei îngustați cu pleoapele semiînchise și pomeții ușor proeminenți îl lăsau rece. Și totuși, chiar în ziua aceea s-a dus la administratorul căminului și l-a rugat prin gesturi să-l lase să facă o baie.

– Știi de ce a divorțat *ciukcea*¹ după ce s-a căsătorit c-o franțuzoaică? s-a hlizit acela, deschizându-i baia. Cică franțuzoica e murdară – se spală zilnic! Ha-ha-ha!

Yeti nu putea vorbi. Nu era surdomut, auzea foarte bine, dar nu putea vorbi și pace. În plus, era boschetar. A venit de undeva, acum doi ani, înfofolit în blănuri, cu urme de degerături vindecate, însă nu ținea minte de unde vine, cum îl cheamă și, în general, cine este și în ce an se află. Avea față europeană, ochi albaștri și păr șaten, înțelegea numai limba rusă și scria (pentru a explica ce dorește) fără greșeli ortografice.

Localnicii se șușoteau că l-a salvat de la îngheț Șamanul Alb. Circula o legendă pe-aici că există un șaman ambulant care se ferește de civilizație și trăiește departe la nord, printre nămeți. Pe cineva (nu se știe pe cine anume și când) l-a salvat de la o haită de lupi, pe altcineva, de la foame și ger. Dar nu se găsea nimeni care l-ar fi văzut mai de aproape ca să-l poată descrie, toți dintre acei care l-au observat vreodată l-au zărit numai de departe ca pe-o umbră care a trecut la orizont, ba cu o sanie trasă de doi reni, ba cu un atelaj de câini ce nu latră. Pe deasupra, legenda era foarte veche și, în mod normal, orice șaman, alb sau de altă culoare,

¹ *Ciukcea* – băștinaș al districtului autonom Ciukotka (Ciukotsk), Orientul Îndepărtat, Federația Rusă.

ar fi trebuit de mult să-și dea duhul. Unii însă susțineau că, de fapt, Șamanul Alb e o femeie înghețată, dar pe care, nu se știe din ce motive, duhurile au lăsat-o în viață, vara refugiindu-se mai la miazănoapte să nu se dezghețe și să îmbătrânească.

Neavând la el niciun document de identitate, sătenii îl numeau care și cum: femeile îi ziceau Uolan, bărbații i se adresau cu numele Huucea, copiii – Kuobah, administratorul, rus de origine, îl numea Yeti și doar Tuskulana, profa de limba maternă a băștinașilor, îi zicea cumva mai blând, mai alintător – Algâi.

În ziua când a dat-o în bară cu igiena, după ce a făcut baie și s-a bărbierit, seara a așteptat-o să vină de la școală, de parcă s-ar fi aflat întâmplător lângă casa ei. Femeia i-a zâmbit, văzându-l fără barbă și l-a invitat la o ceașcă de ceai. Atunci a întrebat-o, scriindu-i, firește, într-un blocnotes, ce ar însemna toate numele acestea. Ea a surâs foarte mulțumită și a început să-i tălmăcească cu deosebită pasiune cuvintele, notând în dreptul fiecăruia dintre ele traducerea:

– „Uolan” înseamnă *bărbat*; „Huucea” – se traduce *rus*; „Kuobah” – *iepure*, iar „Algâi” – *binecuvântat*.

Îl amuzase asocierea nostimă cu un iepure, găsită de copii în înfățișarea sa, dar i-a scris în blocnotes altceva: „Adică, dumneata mă consideri binecuvântat. De cine?” Ea a ridicat din umeri.

– De duhuri, de Șamanul Alb. Crezi că vindecarea ta și supraviețuirea au picat din cer? Cineva te-a binecuvântat cu vreun scop oarecare, numai că nu știm cu care anume.

Femeia trăia singură. Avea o fetiță de vreo cinci anișori, care rar când scotea o vorbă. Îi zâmbea fără să-și rupă ochii de la el și chiar i se urca în brațe, pipăindu-i curioasă fața, impresionată în mod special de pupilele lui albastre. Soțul Tuskulanei, un simplu șofer, a adormit în mașină într-o noapte geroasă, când, în drum, întorcându-se dintr-un orașel, i s-a defectat motorul, și a înghețat. Aici, iarna nimeni nu oprea motoarele mașinilor, mai ales noaptea, dacă nu aveau garaje calde. Iar nopțile durau până la optsprezece ore.

Afară, într-adevăr, era foarte frig. Te sufocai de la aerul uscat, parcă înghețase și oxigenul din el, transformându-se în așchii zgrunțuroase de pulbere. La așa geruri, și apa clocotită, dacă o aruncai în sus, cădea înapoi pulbere de zăpadă. Era fără un sfert șapte și până la răsăritul soarelui mai rămâneau trei ore.

– Știi cum arată moldovenii? îl iscodea administratorul, mocoșindu-se cu lacătul înghețat de la intrarea în cămin. Ca și noi, europenii, numai că sunt gălăgioși ca țiganii și petrecăreți ca rușii!

Administratorul nu se considera rus. Afirmă că se trage dintr-o viță veche de cazac de pe Don, iar aceia

au avut propria lor identitate, propria cultură, nu furau și erau muncitori. De aceea, bolșevicii i-au stârpit, au lăsat doar pleava ca să facă din ea colhozuri.

În coridor, ținând scara și lanterna, în timp ce Yeti scoțea capacele la cutiile de distribuție (deconectând câte un fir, căuta cu testerul în care odaie s-a produs scurtcircuitul), administratorul continua să-l țină de vorbă:

– În armată le ziceam români. Se supărau foc! Și parcă nu erau proști, și totuși nițel cu frâna trasă, ca și aceștia cu ochii ca orezul, a făcut el aluzie la localnici. Într-un cuvânt, țărani!

Când Yeti a ajuns în localitatea aceasta, încotoșmănat în blănuri cusute artizanal, hirsut, fiind lătrat de câini și împroșcat de copii cu bulgări de zăpadă (deja devenise lipicioasă), i-a luat apărarea administratorul. L-a hrănit, i-a dat să bea un ceai fierbinte și l-a adus la sectorul de poliție. Aici i-au dat un aparat de ras să-și dea barba jos, dar l-au fotografiat și nebărbierit, i-au luat amprente și l-au închis la ei într-o cușcă din grații, peste câteva zile însă l-au eliberat. N-au găsit cine-i. Văzând în ochii lui discernământ, administratorul l-a cazat într-o încăpere pentru paznici, făcându-l măturător. În locurile acestea extreme, să rămâi fără adăpost sau să pleci undeva de unul singur fără bani și fără acte era o pieire sigură. A angajat în această funcție o altă persoană, cu acte în regulă, salariul plătindu-i lui. Elec-

trician a devenit mai târziu, când adevăratul electrician s-a îmbătat criță, iar o pană de curent în toiul iernii a paralizat cazangeria, a stins focul și a oprit pompele. Peste câteva ore, aveau să înghețe țevile de-afară. Auzind cum administratorul înjură pe toți sfinții și scuipe de necaz, a intrat după el în cazangerie, a deschis panoul electric, a cerut prin semne o șurubelniță și un patent și peste vreo douăzeci de minute cazangeria a revenit la regimul ei normal de funcționare.

Administratorul nu mai încăpea în piele de bucurie.

– Bă! Poate ești electrician de meserie?!

Însă omul nu știa cine-i. A ridicat din umeri și s-a retras la locul său obișnuit de muncă.

Primordial

Lipsit de darul vorbirii, Yeti prefera singurătatea. Îi plăcea să stea culcat pe spate în pat și să mediteze. Ce s-a întâmplat cu el? Cine-i? Și de unde vine? Doar a avut un nume? O fi având și părinți, care i-au pierdut urma! Poate, frați și surori... Și soție?!

Memoria însă păstra informația înghețată.

El știa de undeva (citise vreodată sau de unde?!) că uneori creierul îți blochează vreo amintire nefastă pen-

tru a te proteja de stresuri. Nu o șterge definitiv, numai o închide în depozitul ținerii-de-minte. Cum ai ascunde în calculator o informație prin intermediul unei parole foarte sofisticate. Și dacă veni vorba de informație codificată, apoi tot ce începea să se dezghețe în capul lui erau cunoștințele sale de electricitate. De unde? Și cât de profunde sunt? Poate înțelege și în electronică? E capabil să repare televizoare și nu știe despre asta? Tuskulana i-a dat de înțeles că i s-a defectat și televizorul și că este nevoită să aștepte până va veni vreun meșter pe la ei prin localitate. Să-l ducă în Yakutsk nu făcea pielea cât dubala, el însă nu era sigur dacă înțelege în scheme.

În fond, un aparat de radio este un receptor de unde electromagnetice pe care le transformă în vibrații mecanice ale difuzorului, adică în sunet. Televizorul, la fel, doar că acest aparat transformă cea mai mare parte din unde în imagini fixe și le perindă pe ecran cu frecvența de 24 de cadre pe secundă. Pe schema electronică este indicat în diverse puncte voltajul parametric pentru o funcționare în regim normal și, măsurându-l cu testerul, devierile depistate vor identifica defecțiunea tranzistorului, diodei, condensatorului sau a vreuneia din rezistențe – e simplu.

Dar de unde știe el toate acestea?!

S-a ridicat din pat și a aprins focul în sobiță. Flăcările au cuprins lemnele uscate, topind zăpada rămasă

în crăpăturile din coajă. Și-a încălzit puțin mâinile și a revenit în pat.

Oricum, e bine că se dezgheață măcar ceva în conștiința lui. Probabil această informație nu dăunează psihicului, dacă creierul o eliberează din captivitate.

Însă de ce creierul poartă grijă de starea creaturii divine, și nu divinitatea nemijlocit? Și cum se descurcau aceste creaturi în epoca preistorică, acum vreo cincizeci de mii de ani, să zicem, când încă nu se știa că Dumnezeuul israeliților e și Dumnezeuul celorlalți? Când tipii sălbatici venerau idolii prin peșteri, apoi, prin colibe, mai târziu, cereau ajutor de la duhurile strămoșilor; trecând în case, mulțumeau zeilor, aducându-le ofrande și edificându-le temple impunătoare! Au dispărut ca dinozaurii? Nu! Specia umană a supraviețuit, chiar dacă s-a rugat nu la acei dumnezei la care ar fi trebuit să se roage! Plini de păduchi, botoși și nespălați, cu sprâncene ușor proeminente și cu pletele încălcite peste ochii sălbatici, cu vocabular alcătuit din țipete și mârâituri, și alfabet format din vreo șapte vocale și trei consoane, acești încă destul de primitivi, dar deja adami și eve alergau desculți prin jungla plină de reptile veninoase, păianjeni cât broaștele țestoase și alte pocitanii dornice să te înțepe la fiece pas, dacă le călcai cumva pe coadă sau sub nasul cu clește, și erau fericiți! Acolo, în vârful arborelui scorțos, s-a mai îngălbenit un fruct doldora

de zeamă – și-i al tău! Dincolo, la umbra malului stâncos cu izvor rece, crește o iarbă acrișoară, acolo îți fac cu ochiul pomușoare roșii dulcii sau negre cu gust astrigent, dincolo un șarpe durduliu dă bir cu fugiții și dacă e să-l iei delicat de coadă și să-l trăsnești cu capul de tulpina unui copac, te alegi și cu un preparat din proteine în asortiment. Ce mai! Un rai din care nu te poate izgoni nici dracu' în piele solzoasă!

În jurul tău stau cifrate în pietre și nisip televizoare, calculatoare, mașini, rachete, avioane – pfui! Cine are nevoie de ele? Toate vor fi descoperite mult mai târziu! Atunci când șarpele va avea dreptul să te ispitească, iar tu n-ai să ai dreptul să-i spargi capul de tulpina copacului. De cine, de Dumnezeu? De Satan? Nu! De creier! Pas cu pas! De nevoie, impus de împrejurări, de situații de stres, de războaie, de cataclisme – pentru a învinge! Pentru a supraviețui. Dar aici și acum n-ai nevoie de ele. Fără ele te simți mai fericit. Mai liber. Simți necesitatea doar a unui strict vital: de-ale gurii și a femeii. Așa că, la această etapă, soarele luminează numai și numai pentru ca el să observe fructele și târâtoarea bună de îngurgitat, iar noaptea se face noapte pentru ca el să doarmă și să-și revigoreze puterile. Atât de evidente sunt lucrurile, încât numai nătărăii nu înțeleg acest adevăr incontestabil! Totul e acordat până la armonia celui de-al șaptelea cer și, totodată, cât se poa-

te de naturală și de toate zilele. Dacă simți niște jenări fiziologice, te dai după o tulpină cu frunze ca palma și-ți faci nevoile. Faci un pas mai în lături nu din motive de estetică, ci să nu-ți calci întâmplător opera când vei întreprinde cale întoarsă pe potecă. A mai pățit-o. Nici la vânat nu te poți duce, animalele te adulmecă de departe și o iau la sănătoasa. Nu-i vorbă, mirosul tău totdeauna e plăcut, îl admiri, îl savurezi, dar când îl simți de la alții, e al naibii de puturos. Și nu poți scăpa cu una cu două de scârnă, căci pe atunci încă nu au fost inventate nici hârtia igienică, nici măcar ziarele. Și totuși, a simțit odată cum mirosul a dispărut după ce a trecut un pârâu cu apa până aproape de subsuori. Și el acum a făcut un ocol ca să treacă iarăși prin albia pârâului și să-și lase acolo mireasma specifică. A fost un pas înconștient spre civilizare? Poate. Dar un pas silit de emoțiile care făceau să-i salte inima în piept. Cu o mână și-a întins porumbelul scofâlcit dezavantajos de la apa rece, cu alta a rupt din mers o buruiană cunoscută încă din copilărie, băgând-o de-a-ntregul în gură. Aroma ei de leuștean s-a răspândit în toată cavitatea bucală. Așa mirosea de la mamă-sa printre mirosul de lapte și fructe de pădure. Unicul episod din copilărie de care își amintea. Iar el voia s-o impresioneze pe aceea pe care o întâlnise ieri lângă coasta râpei cu păducel copt. Pe aceea care ieri l-a făcut să trăiască niște fiori nemașiți-